

Pilda semanatorului

Pilda semanatorului - Evanghelistul Matei consemneaza sapte parabole referitoare la taina Imparatiei, rostite in aceeasi zi de Domnul Iisus pe tarmul lacului Ghenizaret. La Luca si Marcu nu vor aparea decat trei, respectiv doua dintre ele. In schimb, numai la Marcu se gaseste pilda semintei, pronuntata, parese, in aceeasi zi cu cele de mai sus. Sinopticii pastreaza deci opt

parabole inserate in cuprinsul aceleiasi cuvantari, axate toate pe dezvaluirea cate unui aspect al acelei taine denumite de Hristos "Imparatia cerurilor".

Evitand sa defineasca aceasta notiune, asezata in centrul propovaduirii Sale, Iisus incearca, printr-o serie de parabole semnificative, sa o contureze mai precis, insistand mai ales asupra modului in care omul adera la ea si asupra procesului misterios al cresterii si dezvoltarii Imparatiei inca din cuprinsul actualei perioade istorice.

Parabola semanatorului, prezenta in toate Evangheliile sinoptice, constituie un fel de preludiu la toate celelalte, ea analizand sistematic modul in care cel chemat se preface in fiu al Imparatiei si totodata primejdiile care il pandesc si tind sa-I abata de la menirea sa. Pilda a fost explicata chiar de Domnul ucenicilor Sai, de aceea este usor sa-i patrundem intelesul.

Iisus il infatiseaza pe semanatorul care a iesit sa semene, chip sub care trebuie sa-L recunoastem pe Fiul Tatalui, coborat printre oameni spre a le impartasi "cuvantul Imparatiei", caci, dupa chiar talcuirea Lui, samanta insemna "cuvantul Imparatiei" (Matei 13, 19). Nu toate semintele vor da insa rod, deoarece unele vor cadea langa drum si vor fi mancate de pasari. Acestea - spune Domnul - preinchipuie pe omul care, auzind cuvantul, nu-l intelege, si atunci "vine cel viclean si rapeste ce s-a semanat in inima lui" (13, 19). Altele vor cadea pe loc pietros si indata vor incolti, dar la ivirea soarelui se vor usca din pricina arsitei, radacina lor fiind prea scurta. Acestea ii reprezinta pe cei care aud cuvantul si il primesc cu bucurie, dar cand sunt prigoniti pentru cuvant, neavand "radacina in sine", se smintesc. Alte seminte vor ajunge printre spini si acestia, crescand, le vor inabusi. Este vorba aici, dupa chiar lamurirea data de Domnul, de cei in care grija acestei lumi si setea de avutie inabusa cuvantul si il fac neroditor. In sfarsit, unele seminte,

vor cadea pe pamant bun si vor da rod: una o suta, alta saizeci, alta treizeci. Acestia sunt cei care aud cuvantul, il inteleg si aduc rod.

De la inceput este necesar sa staruim asupra semnificatiei acordate semintei, care reprezinta dupa Matei "cuvantul Imparatiei" (13, 19), iar dupa Luca "cuvantul lui Dumnezeu" (8, 11). In legatura cu isпитirile, s-a mai staruit asupra puterii lucratoare incluse in cuvantul dumnezeiesc - deosebit, bineinteles, de a doua Persoana a Sfintei Treimi -, a carei misiune consta in primul rand in a descoperi omului adevarul si a-l feri de rataciri. In parabola de fata, cuvantului dumnezeiesc i se atribuie si insusirea de a zidi in suflete Imparatia, de a-l face pe om sa adere la ea. Dar pentru ca Imparatia sa ia fiinta intr-un suflet trebuie in primul rand ca acesta sa se deschida fata de cuvantul lui Dumnezeu si sa-I primeasca. Pe evrei, care nu credeau in El, Domnul ii va mustra: "Cuvantul Meu nu incapa in voi" (Ioan 8, 37), iar acelora care se aratau receptivi la chemarea Sa le va spune: "Daca veti ramane in cuvantul Meu, sunteti cu adevarat ucenici ai Mei" (Ioan 8, 31). A primi cuvantul si a-l pastra constituie deci una din trasaturile distinctive proprii ucenicilor. Tot Domnul va spune: "Fericiti sunt cei ce asculta cuvantul lui Dumnezeu si-l pazesc" (Luca 11,28). Primul pas pentru intrarea in Imparatie este marcat deci de primirea cuvantului dumnezeiesc, zamislitor de viata duhovniceasca. "Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh si sunt viata" (Ioan 6, 63), va spune Iisus cu alt prilej.

Dupa chiar talmacirea Mantuitorului, cuvantul este semanat in inima (Matei 13, 19) adica in acel centru metafizic din om care, dupa cum subliniaza Evdokimov, integreaza toate facultatile umane. Primirea acestuia nu implica deci numai un proces de ordin intelectual, ci o adeziune totala, care presupune o adanca prefacere launtrica. Totusi, intelegerea, asimilarea lucida a cuvantului, este o conditie esentiala pentru ca acesta sa incolteasca in inima. Mantuitorul spune ca, daca cineva aude cuvantul si nu-l intelege, vine cel viclean si il rapeste din inima sa.

Intelegerea este deci neaparat necesara. De aceea Hristos va starui in repetate randuri asupra obligatiei de a auzi si de a intelege: "Luati seama deci cum auziti" (Luca 8, 18), spune El, iar alteori, certandu-i pe iudei, va sublinia din nou: "De ce nu intelegeti vorbirea Mea? Fiindca nu puteti sa dati ascultare cuvantului Meu" (Ioan 8, 43). Cuvantul nu trebuie deci numai sa fie semanat, ci si primit, adica inteles in adanca sa semnificatie, caci altminteri el nu va putea rodi. Exegeza si critica, straine de adevaratul duh al lui Hristos, nu percep adevaratul sens al evenimentelor din Evanghelie tocmai fiindca nu pot sa auda, nici sa inteleaga, fiind departe de

El. Este aici o dialectica subtila: numai cel care este in comuniune cu Hristos primeste cuvantul si il intelege, iar intelegerea acestuia il preface in ucenic adevarat.

Principala piedica pusa in calea rodirii cuvantului divin este actiunea dusmanoasa a satanei, pe care Iisus il numeste aici "cel viclean". Interventia acestei forte personale si raufacatoare tinde sa-l impiedice pe om de a se preface in fiu al Imparatiei. Dar omul insusi, datorita libertatii cu care este inzestrat, are tristul privilegiu de a putea inabusi cresterea semintei in inima sa.

Printre cauzele enumerate de Iisus care contribuie la uscarea semintei apare lipsa de radacina, semn al absentei unei adevarate chemari. Ea duce, in clipele de incercari inerente acestei vietii, la sminteli, adica la forme variate de renegare a cuvantului. Grija de cele lumesti si mirajul avutiei si al placerilor impiedica cresterea cuvantului in sufletele celor robiti acestor patimi si in cele din urma il inabusa.

Numai aceia care, dupa cuvantul lui Luca, au "inima curata si buna" aud cuvantul, il pastreaza si "rodesc intru rabdare" (Luca 8, 15). Trebuie asadar ca inima in care a fost semanat cuvantul sa posede anumite insusiri pentru ca el sa poata incolti si rodi. Este semnificativa si precizarea proprie numai lui Luca "a rodi intru rabdare". Ea sugereaza ca cresterea cuvantului in suflet merge simultan cu indurarea incercarilor si presupune renuntari nestiute si necunoscute de ceilalti, care fac posibila deplina incorporare la Imparatie, caci aceasta este, in ultima instanta, rodirea mentionata de parabola, prefacerea omului intr-un fiu al Imparatiei.

Asupra expresiei de "rodire" se cuvine a insista putin, deoarece ea constituie o tema ce revine des in predica Mantuitorului, caracteristica pentru spiritul doctrinei evanghelice. Domnul va starui in repetate randuri asupra obligatiei de a rodi, rodirea fiind una din conditiile esentiale ale vietii spirituale, si va osan,di sterilitatea, uscaciunea sufleteasca, considerate drept pacate capitale. Imparatia harului, asa cum s-a mai subliniat, se caracterizeaza prin abundenta, prin fecunditate, de aceea Iisus va spune, certandu-i pe evrei: "Va spun ca Imparatia lui Dumnezeu se va lua de la voi si se va da neamului care va face roadele ei" (Matei 21, 43). Spre a intra in Imparatie trebuie deci sa faci dovada de fecunditate spirirituala, sa rodesti. Crestinismul este religia rodirii maxime a tuturor potentelor sufletesti din om, a bucuriei izvorate din plenitudine.

In ultima cuvântare adresată ucenicilor înainte de Patimi, Domnul va reveni de mai multe ori asupra datoriei lor de a aduce roada, arătând însă ca aceștia nu vor putea rodi decât rămânând în comuniune cu El: "Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acesta aduce roada multă, căci fără Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15,5).

După cum darurile sunt diferite, tot astfel și capacitatea de rodire va varia de la om la om; de aceea la unul sămânța face o sută de boabe, la altul săizeci și la altul treizeci. Este aici o profundă înțelegere a însușirii proprii fiecărui suflet de a-și asimila cuvântul și de a-l face să rodească după măsura sa.